

vendte hun sig hurtigt mod Faderen, og — ganske imod, hvad hun havde for Skik — slog hun Armen om hans Hals og kyssede ham.

Under den almindelige Given-Haanden blev der ikke lagt Mærke dertil. Heller ikke Faderen selv tænkte videre over Datterens usædvanlige Ømhedsudbrud men klappede hende godlidende paa Haaret med et »Velbekomme, Ingermo'er«. Kun Pers Opmærksomhed gled det lille Optrin ikke uænsat forbi, — og han blev paa samme Tid ganske sort under Øjnene.

Det var indtil dette Øjeblik ikke faldet ham ind, at hans ulovlige Kærlighed kunde være bleven besvaret af den unge, fromme Præstedatter. Nu vaktes der i hvert Fald en Anelse hos ham, — og mere behøvedes der ikke for at aabne ham paa engang baade Himmerigs og Helvedes Porte.

I Stedet for at følge med de andre ud i Haven, hvor Kaffen blev anrettet, gik han ind til sig selv, idet han gennem Tjeneren lod sig undskylde hos Selskabet, — han havde (foregav han) nogle nødvendige Breve at skrive.

Hans Sind var i et Oprør, han aldrig før havde kendt. Han var ganske svimmel. Gulvet gyngede under ham som et Skibsdæk. Han maatte straks sætte sig, da han kom ind i sin Stue.

Han søgte en Tid at indbilde sig, at han havde forstaaet fejl, at det hele var en taabelig Indbild-